

שמעתא ו פרק כג

קד

ששקד העיד סעד וחי סיס לא עקדס לקידושין. אלא כשהיס סדבר עומד כמו שסיס כשהלא סעד, אבל כשהסדר סדבר לא עקדס לקידושין וסול סולד ממזר וחייבת קרבן :

ובשיטת

הרמב"ם מחלק הספקים אם דעתו לומר דע"א מסימן במיתה מן הסורס ומשום מלחא דעבדא לגלוי לא משקרי אינשי, ועיין בהשגות אריז"ש סי' קכ"ו וסי' קפ"א וקפ"ב, ומוסרי"ק שורש ל"ב כתב ח"ל, דפשיטא דעמיתו אין לנו לסקל משום עגונה אלא במקום שהקילו חכמים כגון בעדות אשה שסס הים כח בידס לסקל, או משום דכל המקדש אדעתא דרבנן מקדש כמ"ס טרסב"א, או משום דיש כח ביד חכמים לעקור דבר מן הסורס כו' כדפי' חוש' או משום דאפי' מדאורייתא נאמן ע"א כיון שהדבר עשוי להגלות כדמשמע מתוך דברי רבינו משם, ואף גס זאת אי לא מעמא משום חומר שהחמרת עליה בסופס לא סיינו מתירים משום עגונה כדמוכח ר"פ האשס רבס דף פ"ח דגרס סס א"ר זירא מתוך חומר שהחמרת בסופס כו' ופרין לא לחמור ולא ליקול, ומשני משום עגונה אקילו בס רבנן, משמע להדיא דאי לאו משום מתוך חומר סי' לא סיינו מקילים משום עגונה דלא סדר ביש ר' זירא, מדלא קאמר אלא משום עגונה, ובסוס ספר לא גרס אלא עכ"ל ע"ס, וביאור דבריו לייסב דלא חיקשי לשיטת הסובריס דע"א מסימן במיתה מן הסורס משום מלחא דעבד' לגלוי, וא"כ למה אמרו בש"ס משום עגונה ומשום חומר כו', לזה מפרש דהיי דמן הסורס נאמן אפי' סיס ראוי לחכמים להחמיר משום חומר דא"א, אלא משום עגונה ומתוך חומר כו' דייקא ומנסבא העמידו על דין חורס, וכ"כ סריטב"א בחידושיו בשיטת הסוברין דמן הסורס מסימן, דכא דאמרו משום עגונה אקילו כס רבנן סייס כמס שלא החמירו כס משום חומר דא"א יסב משל חורס ע"ס :

ובבשרת

נודע ביסודא סי' ל"ג סורסא דע"א מסימן מן הסורס, מסא דלמחז כפ' שבעת סעודת אמר רב ספא סכל מוריס כע"א במיתס, וחיקשי סא דתנן שבעת סעודת אינו נוסב אלא באנשים ולא בנשים, וסא

משמע

לומר נעמאס ועד לומר לא נעמאס אין שמי מעיד כסרתס אלא מעיד כסכשס לומר לראשון כפיך לא נעמאס וכס"ג אין שמי נאמן וכמ"ס כפ"ט ע"ס :

אמנם

נראה ראוי דמסימן ע"א לסור כספק עומאס כרס"י מסא דתנן כסרתס פ"ס עד לומר נעמא ועד לומר לא נעמא שגיס לומר נעמא ושגיס לומר לא נעמא כרס"י סמא כרס"ר סור, וכסס ע"כ מיירי דכבר כסחק סספק כרס"י או כרס"ר אס נעמא או לא, דליכא לומר דסס' נכסוס עפי' סעדיס, ח"כ בעד לומר נעמא ועד לומר לא נעמא אמאי עמא סא אין ע"א מסימן סיכא דלסחק סתירא ואפי' לדעת הסוסקיס דמסימן אפי' לסחק סתירא עכ"פ סיכא דכאו בכת אסת סול ע"א כסכשס ולאו כלום סוא ולמאי סמא כרס"י, ע"כ מיירי דכבר כסחק אס נעמא, ומשמע דוקא משום סאומר עד נעמא סא אי לאו עד סאומר נעמא סיס נאמן ע"א לומר לא נעמא כספק עומאס כרס"י דוק :

שמעתא ז

סי יבאר דיני ע"א במיתה ודיני ססלית ודיני סיסנן וסב"ע בגופו ובכליו

קד

פרק א

קיימא

לן ע"א במיתה מסימן, ועמאס ככסו כסוס' דאינו אלא מדרבנן, ואע"ג דאין כח ביד חכמים לעקור דבר מן הסורס בקוס ועסס מ"מ כיון שדומה סדבר סגון לסלמין משום חזקת דייקא ומנסבא, ומתוך חומר שהחמרת עליה בסופס ובדבר שיש קלס סעס וסמך לא חשיב עוקר דבר מן הסורס ע"ס כסוס' ר"פ האשס רבס, ושיטת רש"י כסכת דף קמ"ס דאקילו כס רבנן משום עגונה, וכל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש ואסקטיסו רבנן לקידושין מיניס ע"ס, ומיסו לכ"ע אס כאו עדיס אכ"כ ססוא חי חייבת קרבן, וכמבואר בש"ס פ' האשס רבס דף ל"ב ליחי' למחני' מדחני כו' מדרשא ע"ס, ולא אמרינן סא ככר סקרוס רבנן לקידושין מיניס משום דלא עקרוס אלא משום דראו חכמים לסלמין לסד סאומר מס, אבל כל ססכבר כודאי

דוקא כעדות דער ו לזה כשיס אכל כיון שלא סלמינוסו וכחשי סוי כסכשס ו מדברי הסוסקיס כמו הראשון כיון כס ספק חלב ספק שומן, וסובא לעיל ריך סריטב"א לומר דבעי שגיס וסלמיס לחלק אלא משום אינו נאמן : ו סוסס סראוי לומר דלשון דוס סאומר כעערוס כיון דלא ס לעיל פ"ג, לזה דבעי שגיס וסל"כ נעמאס כשיס, דלא לסחק דבר ו אלא כסרת ע"א לסחק דבר כעערוס דבר כעיס שגיס וסיון קיס שגיס אין ססי ד שגיס, ובנימוקי א לגבי סוסס ע"ס : סאומר לא נעמאס כודאי לא נעמאס כי סמי ססס אחד לא נעמאס סיסס לומר ססס סוא, זאת סיינו כפניך לא כפנינו ובפניך לא סיס ז"כ עומאס כסוסס וא דסוסס וכדפירש"י על סורס אלא כליסורין נמי עד דכא לסכחיסו אכ"כ לראשון וע"א דלמך על ליסור או על אבל לסכחיס אינו ינו כרס, וס"ל עד

והס